

Arrest

nr. 125 394 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 december 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 11 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 2 mei 2013 bij arrest nr. 102 275.

1.2. Op 21 mei 2013 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.3. Verzoeker dient op 5 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

1.4. Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 4 februari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 05.12.2013 een kopie van zijn bijlage 26 voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle onontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker licht als enig middel toe:

"De enige motivering is dat de ziekte vermeld in het medisch attest niet vergezeld is van een identiteitsbewijs.

Mijn verzoeker heeft in zijn verzoekschrift van 05.12.2013 wel degelijk vrijstelling gevraagd van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen. De aanvraag leest :

"Mijn cliënt is bovendien inmiddels goed geïntegreerd. Hij heeft geen identiteitspapieren en kan deze, door zijn plotse vlucht, ook niet bekomen. Mijn verzoeker is ernstig ziek (zie attest Dr. P. BOUDOLF dd. 17.09.2013)."

Er is wel degelijk een vraag tot vrijstelling gevraagd."

3.2. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op grond van het feit dat in het middel een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden, ontbreekt.

In casu, stelt de Raad echter vast dat verzoeker de overtreden rechtsregel weliswaar niet specificceert, maar op basis van de uiteenzetting van het middel is het zonder meer duidelijk dat de verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht heeft willen aanvoeren. Het niet nauwkeurig vermelden door verzoeker van de door hem geschonden geachte wetsbepaling mag geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de inhoud van de aangevoerde grief. De exceptie wordt verworpen.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, “zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aan toont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet en vermeldt “de betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet”.

3.5. Verzoeker betwist niet dat hij zijn identiteit niet heeft aangetoond conform artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet maar hij betoogt dat hij in zijn aanvraag van 5 december 2013 wel degelijk om een vrijstelling van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen heeft gevraagd, wat ook blijkt uit het administratief dossier. Zijn vraag om vrijstelling was echter enkel gesteund op volgend betoog: “Mijn cliënt is bovendien inmiddels goed geïntegreerd. Hij heeft geen identiteitspapieren en kan deze, door zijn plotse vlucht, ook niet bekomen. Mijn verzoeker is ernstig ziek (zie attest Dr. P. BOUDOLF dd. 17.09.2013).”

De Raad stelt vast dat deze vraag om vrijstelling geen aanknopingspunt vindt met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat voorziet dat slechts in één enkele situatie een vrijstelling van de verplichting om de identiteit aan te tonen wordt aanvaard. Een vrijstelling wordt overeenkomstig artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet alleen verleend aan een asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend.

Verzoeker voert niet aan dat hij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag van 5 december 2013 onder deze situatie viel. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoekers asielaanvraag door de Raad definitief werd afgewezen op 2 mei 2013 bij arrest nr. 102 275. Uit het administratief dossier

blijkt niet dat verzoeker hiertegen een cassatieberoep heeft ingediend, noch toont verzoeker aan dat er sprake was van een toelaatbaar cassatieberoep op het moment van het indienen van de aanvraag.

Het loutere gegeven dat verzoeker goed geïntegreerd is, geen identiteitspapieren heeft kunnen verkrijgen en ernstig ziek zou zijn, vormt onder artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet geen omstandigheid op basis waarvan tot een vrijstelling van de identificatieplicht kan worden besloten.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de voorgelegde bijlage 26 geen bewijs van identiteit is en dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft gevraagd om vrijgesteld te worden overeenkomstig artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet, zodat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard conform artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES